U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **A. G.,** , zastoupen Mgr. Dagmar Rezkovou-Dřímalovou, advokátkou se sídlem Muchova 223/9, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2011, č. j. 4 Az 4/2011 - 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce - advokátce Mgr. Dagmar Rezkové-Dřímalové - **se určuje** na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částka 5760 Kč, která jí bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 29. 7. 2011, č. j. 4 Az 4/2011 - 22, zamítl žalobu podanou žalobcem A. G. (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 4. 2. 2011, č. j. OAM-19/LE-LE05-LE05-2011, kterým bylo rozhodnuto tak, že žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), že se zastavuje řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu a deklarováno, že podání žaloby nemá v souladu s ustanovením § 32 odst. 3 zákona o azylu odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden zákonem č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Ve věcech azylu v nové úpravě institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) je nyní kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní procesní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti) je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení

především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je proto třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či tedy spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.) apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Pokud tedy kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je způsobem výše naznačeným zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by byl nepochybně stejný závěr. Je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je však rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci konstatuje, že stěžovatel opírá podle obsahu kasační stížnosti své námitky o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatel především uvedl, že již delší dobu trpí zdravotními problémy. V minulosti žádal o udělení mezinárodní ochrany, kterému nebylo vyhověno. V době podání první žádosti však neměl povědomí o tom, že by otázka jeho zdravotního stavu mohla být natolik zásadní a důležitá, že by mohla ovlivnit rozhodnutí správního orgánu o udělení mezinárodní ochrany. Pokud by věděl, že zdravotní problémy a komplikace mohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu, jistě by rozhodné skutečnosti správnímu orgánu poskytl již v rámci řízení o této první žádosti. O tom však nebyl nikým poučen. Nicméně, jeho zdravotní stav je takový, jak ho nyní uvádí. Správním orgánem, ani krajským soudem však nebyly tyto důvody zkoumány. Nikým nebyl vyzván k předložení lékařských zpráv ohledně svého nepříznivého zdravotního stavu, aby mohly být posuzovány ve smyslu ustanovení § 14 a § 14a zákona o azylu. Tento postup by byl významný již proto, že má obavy z návratu do vlasti a možného vystavení mučení či nelidskému zacházení. V zemi původu byl ostatně prohlášen za zrádce, neboť nevstoupil do abcházské armády.

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel podal již dne 25. 8. 2008 první žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž hovořil o důvodech svého ohrožení v důsledku války v Abcházii a Osetii, o své účasti v těchto válkách, a o svých problémech kvůli etnické příslušnosti. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 26. 11. 2008, č. j. OAM-429/LE-

BE03-BE07-2008, stěžovateli nebyla udělena mezinárodních ochrana. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 12. 2008. Stěžovatel proti tomuto rozhodnutí podal správní žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji dne 28. 1. 2010 zamítl. Kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně byla dne 25. 8. 2010 odmítnuta Nejvyšším správním soudem pro nesplnění podmínek řízení. Rozhodnutí kasačního soudu nabylo právní moci dne 13. 9. 2010. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany pak podal stěžovatel dne 28. 1. 2011 a jako nový důvod uvedl, že trpí cirhózou jater, případně hepatitidou typu C a že se nemá kam vracet, neboť nic nemá.

Podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře již vyslovil k problematice opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany.

V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že: „*Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávaní opakovaných žádostí*“.

Obdobně v rozsudku ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009-64, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že : „*Podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon č. 283/1991 Sb., o azylu, pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, posoudit žádost jako nepřípustnou*“.

V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 - 74, dostupném na www.nssoud.cz, pak vyslovil, že: *I. Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést. II. Podmínky pro zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je nutno zkoumat z hlediska všech forem mezinárodní ochrany, tedy i z hlediska důvodů pro poskytnutí doplňkové ochrany.*

Posléze rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, judikoval, že *: I. Správní orgán je povinen zkoumat v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. II. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zastaví. Zastavuje-li správní orgán řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže zároveň o věci samé, tedy o mezinárodní ochraně (tzn. ani o azylu, ani o doplňkové ochraně), rozhodovat.*

V uvedených rozsudcích bylo vysloveno několik zásadních tezí.

Z dikce ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu vyplývá nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: 1) je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění; 2) musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.

Za nové skutečnosti nebo zjištění je nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.

Ve vztahu k druhé z uvedených podmínek je třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Nejvyšší správní soud již vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 - 86, dostupném na www.nssoud.cz, že „*zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.*“ Pro úplnost lze ještě odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 – 42, dostupný na www.nssoud.cz, v němž bylo uvedeno, že*: „Správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá.*“ Pokud proto žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany tedy neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta.

Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu tedy představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, *tzv. res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.

Z ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou stěžovatelka nemohla bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti.

Stěžovatel v prvním řízení vedeném na základě žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 8. 2008 hovořil o důvodech svého ohrožení v důsledku války v Abcházii a Osetii, o své účasti v těchto válkách a problémech kvůli etnické příslušnosti. Současně zmiňoval i to, že z vlasti odešel kvůli válce a problémům se státní příslušností. Správní orgán a městský soud se zabývaly všemi důvody, o něž se opírala žádost stěžovatele, kterému však mezinárodní ochrana přesto pravomocně nebyla udělena. Druhou žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany ze dne 28. 1. 2011 je proto třeba považovat za žádost opakovanou. V této žádosti stěžovatel uvedl jako nový důvod, že trpí cirhózou jater, případně hepatitidou typu C a že se nemá kam vracet, neboť nic nemá. Pokud jde o tvrzené onemocnění, stěžovatel v první žádosti uváděl, že jeho zdravotní stav je dobrý. Ve druhé žádosti ale prohlašuje, že již velmi dlouho trpí uvedenými chorobami, a to od doby, kdy ještě pobýval ve vlasti. Z toho je nutno dovodit, že ačkoliv byly stěžovateli známy jeho zdravotní problémy již v době jeho pobytu „na horách“, při prvním azylovém řízení se o nich vůbec nezmínil. Přitom byl písemně opakovaně poučen o tom, že musí uvádět pravdivé a úplné informace o všem. Omluvou proto není stížnostní tvrzení, že si neuvědomil důležitost informace. Jelikož se stěžovatel o tvrzených zdravotních problémech v prvním řízení nezmínil, nemohl je ani správní orgán, ani městský soud zahrnout do svého posuzování. Jelikož stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti o zdravotních problémech, ačkoliv mu údajně byly známy, připravil se vlastním zaviněním o možnost posouzení tohoto důvodu správním orgánem. Není proto možno vycházet z toho, že se jedná o nové skutečnosti, které nebyly bez stěžovatelova vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Stejně tak tomu bylo,

pokud jde o tvrzení stěžovatele, že nic nemá a nemá se ani kam vrátit (i to bylo stěžovatelovi známo v době podávání první žádosti). Třeba proto uzavřít, že další postup žalovaného správního orgánu byl správný (zastavení řízení bez meritorního přezkoumání důvodů žádosti). Do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany proto nebylo možno propustit již jednou rozhodnutou věc z důvodu respektování jednoho ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice principu právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti a městský soud při svém rozhodování postupoval ve smyslu této judikatury. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou, a proto ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovateli byla usnesením městského soudu ze dne 21. 10. 2011, č. j. 4 Az 4/2011 - 36, ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Dagmar Rezková-Dřímalová. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) a f) téže vyhlášky, náleží ustanovené advokátce odměna za dva úkony právní služby (studium spisu dne 1. 11. 2011, sepsání doplnění kasační stížnosti ze dne 29. 12. 2011) v částce 2100 Kč za jeden úkon právní služby, a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky i náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem tedy částka 4800 Kč. Jelikož zástupkyní stěžovatele je advokátka, která je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka 4800 Kč o částku, která odpovídá příslušné sazbě daně, jež činí 20 %, tj. o částku 960 Kč. Celková částka 5760 Kč bude zástupkyni stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu